

vorst ten prooi gevallen, echter weinig zangvogels. Aan de IJselkade te Kampen zag spreker een lichte buizerd (species ?) met prooi, die hem door een hongerige reiger, *Ardea cinerea*, werd afhandig gemaakt. Voorts nam hij waar, dat een meerkoet, *Fulica atra*, door een mantelmeeuw, *Larus marinus*, werd aangevallen; de eerste wist de aanval echter te pareeren. De heer W a l d e c k zag tijdens de vorstperiode in het Ververschingskanaal spreeuwen, *Sturnus vulgaris*, baden, waarvan de veeren één klomp ijs werden, zoodat ze een gemakkelijke prooi werden van zilvermeeuwen, *Larus argentatus* en van de mantelmeeuwen, *Larus marinus*.

De Secretaris, C. E i j k m a n.

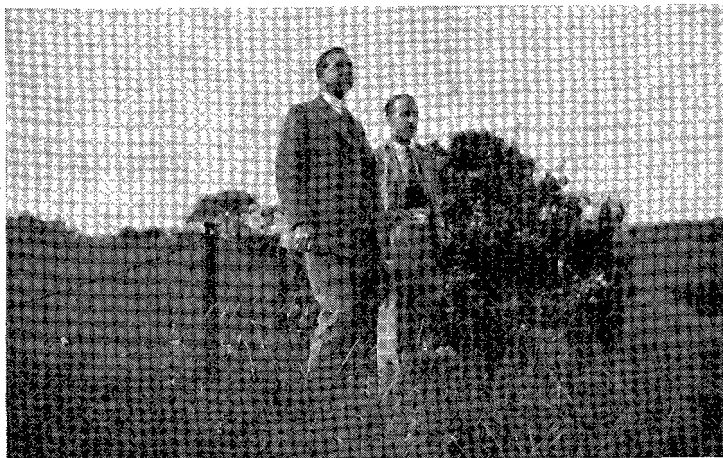
Necrologie

Dr J. C. Koch, 30 April 1886—30 November 1940.

Na een kortstondig ziekbed overleed plotseling in de kracht van zijn leven ons medelid K o c h, die tot een der meest gewaardeerde clubleden en trouwste bezoekers der vergaderingen kon worden gerekend.

Zijn heengaan is een gevoelige slag voor de Nederlandsche ornithologie in het algemeen en voor het Ringstation Wassenaar in het bijzonder. Zijn belangstelling voor de vogelkunde betrof niet alleen den vogeltrek, doch ook de oölogie was voor hem een terrein, waarop hij zich gaarne bewoog; de vele artikelen van zijn hand in ons orgaan getuigen hiervan.

Wij verliezen in hem een zeer kundig veldornitholoog, door wiens scherpe waarneming en groote geluidenkennis tal van nieuwe species en gegevens over zeldzame soorten aan de Nederlandsche Avifauna konden worden toegevoegd en waarvan het waardevolle materiaal een belangrijke aanwinst vormt voor het Natuurhistorisch Museum te Leiden.

Op den voorgrond: K o c h.

Nooit was het hem te veel bij zijn toch al drukke werkkring ernstige onderzoekers voorlichting te verstrekken; zoo behoorde hij ook tot hen, die naar Texel togen om aldaar ter plaatse de noodige aanwijzingen te geven en voorbereidingen te treffen voor de vanginstallaties van het Vogeltrekstation Texel, waarvan hij de laatste jaren bestuurslid was.

Zijn levenswerk was het Ringstation Wassenaar, het eerste vogeltrekstation, dat sedert 1927 het ringexperiment in ons land ter hand nam en waarvan hij de bezielende leider was. Door stelselmatige tegenwerking van bepaalde zijde geraakte het Ringstation menigmaal in moeilijkheden, die echter telkens weder door hem werden opgelost, omdat zijn persoon het volle vertrouwen der autoriteiten genoot. De aangevallen werkmethode van het Ringstation was op zijn nadrukkelijke wensch op humanitaire basis geschoeid en dat het hem hiermede ernst was, toonde hij nog onlangs door in de oorlogsdagen van Mei zich persoonlijk naar het levensgevaarlijke duinterrein te begeven om de kooien onzer lokvogels te kunnen openzetten en hun de vrijheid te geven.

Wij, die jarenlang zijn medewerkers mochten zijn, meenen niet beter in zijn geest te kunnen handelen dan — zoover het in ons vermogen ligt — zijn levenswerk voort te zetten en de werkzaamheden van het Ringstation Wassenaar op de door hem aangegeven wijze te vervolgen.

L. J. Kleijn.

M. J. Tekke.

* *

Onder zeer groote belangstelling werd op 3 December op de begraafplaats „Oud Eik en Duinen” het stoffelijk overschot ten grave gedragen. Jhr Dr F. C. van Heurn vertegenwoordigde de Club en sprak namens het bestuur, terwijl ons medelid L. J. Kleijn de laatste groet bracht van het Ringstation Wassenaar.

Onder de vele vogelvrienden merkten wij op — behalve verscheidene Clubleden — vertegenwoordigers van 's Rijks Museum voor Natuurlijke Historie te Leiden, het Vogeltrekstation Texel, het Museum voor het Onderwijs Den Haag en het Ringstation Ockenburg.

Een schat van bloemen dekte de baar, waaronder een prachtige krans van de Club en een bloemstuk van het Ringstation Wassenaar. M. J. T.

P. L. Steenhuizen.

Op 21 October 1940 overleed te Amsterdam in den ouderdom van 70 jaar ons zeer geachte medeclublid, de heer Paul Louis Steenhuizen, oud-preparateur van „Artis”.

Toen ik op dien mooien zonnigen herfst dag van de 25e October hem op „Zorgvlied” mede de laatste eer ging bewijzen, gleed in mijn herinnering een groot gedeelte van mijn Amsterdamsche jeugd jaren voorbij, waarin ik zoo vaak in gezelschap vertoefde van mijn ouderen vriend Steenhuizen. Meestal troffen wij elkaar in zijn gastvrije atelier in Artis, waar ik onder zijn leiding steeds meer trachtte te weten te komen van de mooie dermoplastische kunst, of waar wij allerlei ornithologische vraagstukken met elkander bespraken.

Steenhuizen was een meester in zijn vak, een artist in den waren zin van het woord en ik overdrijf niet wanneer ik zeg, dat met hem de beste preparateur van Nederland is heengegaan. Wat een Rowland Ward was in Engeland, is Steenhuizen in ons land geweest. Elk preparaat, dat hij afleverde, was een waardevol kunstproduct, al zijn vogels en zoogdieren waren volkomen natuurgetrouw. Vooral komt dit tot uiting in zijn prachtige vogelgroepen, die nog steeds een sieraad zijn voor het museum „Avifauna Neerlandica” en niet minder in zijn onvolprezen schepping: het Heimans-diorama in het aquariumgebouw.

Behalve artist-preparateur was Steenhuizen een uitmuntend vogelkenner. Voor een ieder, die iets bijzonders op ornithologisch gebied gezien, gehoord of ontvangen had, was hij de vraagbaak en in de natuur toonde hij zich door zijn scherpe gezicht en opmerkingsgaven een uitstekend veld-ornitholoog.

Steenhuizen is in ons land de pionier der vogelphotografie geweest. Met vrij primitieve middelen wist hij reeds in het begin dezer eeuw, toen nog niemand die sport beoefende, resultaten te bereiken, die nu nog maar weinig overtroffen zijn. Wat heb ik hem dikwijls op zijn tochten vergezeld naar de Amstelveensche poel, naar Zeeburg, naar het Naardermeer en de duinstreek bij Haarlem, om daar te trachten de vogels stereoscopisch op de gevoelige plaat vast te leggen. Dank zij zijn vindingrijkheid en eindeloos geduld wist hij de schuwste vogels te vereeuwigen en het gebeurde dan ook maar zelden, dat wij „platzak” thuiskwamen. Als eerste resultaat van zijn fotografische prestaties gaf hij vele jaren geleden een serie uit van 25 stereoscoopplaten van Nederlandsche vogels. Persoonlijk heb ik het voorrecht gehad deze voor hem in Engeland te introducereeren en ik herinner mij nog goed het groote enthousiasme van de ornithologen, verbonden aan het Museum of Natural History te Londen, bij het zien van die onberispelijke natuuroptnamen, die voor Engeland destijds een openbaring waren.

Steenhuizen heeft, ondanks zijn vele capaciteiten, door zijn bescheiden natuur, in geschriften weinig van zich laten hooren, doch hij werkte steeds achter de schermen en ik ben er zeker van, dat de prachtige successen, die mannen als Heimans en Thijssé met hun boeken en tijdschriften bereikt hebben, om de liefde voor de natuur in ons land algemeen ingang te doen vinden, ook voor een groot deel Steenhuizen's werk zijn geweest, men leze er de oude jaargangen van „de Levende Natuur” maar eens op na.

Op onze Clubvergaderingen was Steenhuizen meestal aanwezig en menige interessante waarneming mochten wij bij monde van hem vernemen. Wij hadden zoo gehoopt ons sympathieke medelid nog lang in ons midden te kunnen zien en hadden hem zoo gaarne nog vele gezonde jaren gegund. Het heeft niet mogen zijn. Een plotselinge dood maakte, helaas te vroeg, een einde aan dit werkzame leven.

Dr C. Eijkman.